Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Editura Agnos – Sibiu
tel. 0745 / 679038; 0766 / 530777
www.agnos.ro
e-mail: editura_agnos@yahoo.com
ISBN 978-973-1941-55-4

PR. CONSTANTIN NECULA

IISUS HRISTOS, CURAJUL NOSTRU

Apare cu binecuvântarea
ÎPS Dr. LAURENŢIU STREZA
Arhiepiscopul Sibiului şi
Mitropolitul Ardealului

Editura Agnos
Sibiu, 2016

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Consilier editorial:
Conf. Univ. Dr. Lucian Grozea

Redactor:
Raluca Toderel

Lector:
Maria Curtean

Copertă:
Andrei Rosetti

Conferință susținută de Pr. Conf. Univ. Dr. Constantin Necula (Facultatea de Teologie Ortodoxă *Andrei Șaguna*, Sibiu) în Sala *Patria* din Brașov, în 25 martie 2016, de sărbătoarea *Buneivestiri*, la inițiativa Asociației *Copiii de cristal*, în parteneriat cu Protopiatul Ortodox Brașov, ASCOR Brașov, Fundația *Bucuria Darului* și Agenția de Presă *Așii României*, pe tema conștientizării autismului în cadrul comunității, prin demitizarea stigmatelor puse persoanelor cu autism și familiilor lor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NECULA, CONSTANTIN

Iisus Hristos, curajul nostru / pr. conf. univ. dr. Constantin Necula. - Sibiu : Agnos, 2016

ISBN 978-973-1941-55-4

232.9

Iisus Hristos, curajul nostru

Vă mulțumesc foarte mult și vă îmbrățișez cu toată căldura. În primul rând aș vrea să aplaudați măcar pentru câteva secunde părinții copiilor de cristal. Aș vrea să simt aplauzele acestea însoțindu-i tot timpul. Pentru că așa suntem făcuți noi, românii, trebuie să ne strângem din când în când ca să dovedim că suntem buni și să stăm tot timpul împreună ca să dovedim că nu suntem proști. Sper că acum suntem la momentul *din când în când*...

Vreau să le mulțumesc părinților copiilor de cristal pentru curaj și pentru curajul că ne-au strâns azi laolaltă. M-a distrat notița unui om de presă care spunea că vom face „dezbateri despre autism". Trebuie să fii un pic autist ca să spui asta. Că de dezbateri a avut parte țara aceasta în ultimii 26 de ani – ca și în ultimii 50 –, de ni se ia cu totul! Adică la dezbateri ne pricepem cel mai bine.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Vreau să vă spun că am venit în seara aceasta doar să le confirm acestor copii ai lui Dumnezeu că Hristos este curajul nostru. N-are nicio legătură cu puterea noastră de compătimire cu ei. Noi nu putem compătimi cât pot dânșii pătimi! Și de aceea, îngăduiţi-mi să spun că Îl chemăm pe Hristos în ajutor să ne înveţe să compătimim cât pătimesc ei. Măcar să avem bunul-simţ să recunoaștem atunci când oamenii au probleme, să întindem o mână și, dacă e nevoie, să lăcrimăm și să ștergem cu lacrima noastră lacrima lor.

Al doilea lucru pentru care vreau să vă mulţumesc astăzi... Știu că e vineri, că e târziu, normal ar trebui să fim acasă, ascunși în căldura din apartamentele noastre, dacă o fi; ne-a prins iarna din urmă. Să stăm împreună astăzi. Acesta e darul Maicii Domnului pentru toţi. Să știţi că am mai avut eu lucruri de făcut astăzi, dar le-am dat deoparte, pentru că mă pot închina și mâine la brâul Maicii Domnului, care este venit acum în Sibiu și Brașov, de pildă, dar nu vă pot săruta decât astăzi pe frunte și să vă spun ce important este în ziua Bunei Vestiri să ne aducem aminte că femeile din jur sunt mame, surori, bunici, străbunici, sfinte... nu doar vedete de televiziune. (Aţi văzut cum este acum: mă-

ritată, divorţată, arestată.) Deci, am venit să vă spun că trăim într-o altă lume și că femeii i se poate spune pe nume fără să ne crape obrazul.

Și al treilea lucru. Vreau să vă spun că eu n-am mai fost la *Patria* de la primul film cu *Liceenii*. Vă mulţumesc că m-aţi adus înapoi *în Patrie*! Aici am fost și de opt ori la *Lancea de argint* și am stat la coadă la bilete câte trei ore de fiecare dată. Aici am stat o zi la coadă să văd de opt ori filmul cu *Lancea de argint*! Ceea ce vă propun în seara aceasta este exact ceea ce se întâmplă în filmul cu *Lancea de argint*: un fir de păr care bloca mișcarea ucigașă a unor cuţite zburătoare. Nu sunt decât un fir de păr, dar mă mândresc cu asta.

Vreau să vă zic că n-o să vorbim astăzi despre altceva decât despre ceea ce ne-a dăruit Evanghelia zilei. Povestea e simplă. Putem bănui că suntem cam la aceeași oră. Că îngerul n-a deranjat-o pe Fecioara Maria tocmai când frământa pâinea și nici când pregătea prânzul. Putem bănui – și eu zic că așa este, pentru că de aceea Biserica unește vecernia cu Liturghia – că era spre seară, către șase și paisprezece minute și vreo douăzeci de secunde (ceasul arbitrului!), când îngerul s-a ivit unei puștoaice din Nazaret, să-i spună că

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

a ales-o Hristos. Acum pare la îndemână, că toată lumea crede că-i alesul lui Hristos, ați văzut. Până și ăștia care ne aruncă în aer cred că ei sunt aleșii lui Dumnezeu! Pe vremea aceea, oamenii erau mai atenți la cuvinte, dovadă că îngerul nu pierde vremea. Îngerul vine, îi spune Fecioarei mesajul pe care-l are de spus și se întoarce imediat în Împărăția îngerilor! Pentru că este vizibil că, de îndată ce a constatat că, odată cu vestirea sa și cu răspunsul Maicii Domnului, Pruncul a prins viață în pântecele Fecioarei, îngerul n-a mai putut s-o privească pe Maria! Sfârșitul Evangheliei este: „Și îngerul îndată a plecat". I s-a făcut frică! Înaintea lui stătea Mama absolută! Înaintea lui stătea receptacolul absolut al dumnezeirii. Sau, cum ziceau cântările din veacurile III și IV în Bizanț (pe care noi le-am uitat; azi le fornăim așa, dar ei, când le cântau, știau ce zic): „Bucură-te, catedrală, că astăzi, în pântecele tău, Fiul tău este hirotonit arhiereu". Asta a văzut îngerul; s-a făcut mic și a fugit în cer! L-a luat frica de ce vedea pe pământ. El, care văzuse începutul și sfârșitul, până la urmă, al tuturor lucrurilor de până atunci, care se cutremurase în dese înfrângeri și se luminase în dese biruințe, în fața unei puștoaice din Nazaret s-a lăsat cuprins

de frică, pentru că miezul de lumină din candela pântecelui Fecioarei era Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Care primise acceptul să fie *născut, nu făcut.* Maica Domnului le-a redat femeilor demnitatea de a *naște* copii, nu de a *face* copii. Și suntem la momentul acesta în care, în țară, tinerii se pregătesc să mărșăluiască în favoarea vieții. Ce vor să zică tinerii? Respectați-ne mamele! Niciunul dintre noi nu suntem produsul eprubetelor voastre ideologice!

Aceasta este tema pe care ne-o pune la îndemână starea de lucruri de astăzi. Toată lumea ne crede fișe de post, obligații, fluturași de pensie sau *fluturași*, în general. Toată lumea crede că avem ceva obligatoriu de dat și nu mai avem nimic de primit. Avem de primit înapoi demnitatea că suntem copiii părinților noștri! Până și celor care cred că au nevoie doar de un contract social sau care cred că, dacă se iubesc în același sex, sunt iubiți cu adevărat, le spunem și lor că tot *o mamă* și tot *un tată* i-au născut, iar când Biserica apără dreptul de *mamă* și *tată* al persoanei umane, apără propriii lor părinți, de care au uitat, că altfel nu înțeleg de unde vine ura împotriva iubirii. Nu înțeleg de ce e atâta ură împotriva bunului simț. Nu înțeleg de unde ne vine ura îm-

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

potriva dramei fundamentale prin care trecem, că murim mai mulţi decât ne naștem și naștem uneori cu mare greutate.

Am adus aminte de acest lucru, pentru că știu sigur că în inimile tuturor mamelor cu copii cu probleme – și n-am să spun doar al mamelor cu copii autiști – întotdeauna pe ele se socotesc de vină că li-s copiii bolnavi. Iar societatea românească, multilateral dezvoltată, călcând neprecupeţit spre un final umilitor, are grijă să le aducă aminte tot timpul că sunt de vină. Până și *popimile noastre*, drapaţii în negru ai minciunilor zis pastoral-misionare, găsim mai multă vină în mame, decât în propria noastră lipsă de păstorire. E ca atunci când, într-o anumită perioadă, s-a arătat tot timpul către Biserică, că ar fi de vină pentru scurtcircuitul din sistemul întregii Românii care ajunge din ce în ce mai dependentă de moartea tinerilor ca să-și renască viitorul. Taina cea mare pe care vreau să v-o spun este aceasta: mamele de copii cu probleme nu sunt frigiderul frustrărilor noastre, din care din când în când extragem câte un mucegai de conștiință să le scoatem ochii. Îndrăznesc să spun că frumuseţea preoţiei se simte de fiecare dată cel mai aprins în momentul iertării de la spovedanie: „Iar eu, nevrednicul preot și duhovnic, cu puterea ce-mi

este dată, te iert și te dezleg!", oferindu-ţi șansa să mergi mai departe.

Sigur că avem păreri ale Părinţilor Bisericii, care ne atrag atenţia în ce mod decelerarea aceasta genetică duce la nașterea de probleme; sigur că avem părinţi moderni, care reușesc să ne spună de fiecare dată cât de greu este dacă nu semnalezi la ceea ce acumulăm. Ne-o zic medicii. Bine, medicii ne-o spun de obicei după ce mor copiii. Bine ar fi să ne-o zică în timp ce sunt încă vii. Însă marea majoritate a medicilor știu s-o facă. Ei bine, în momentul în care aducem aminte că pântecul Maicii Domnului este cristelniţa prin care Hristos intră în lume, ne aducem aminte că niciun copil din cei pe care-i avem în Biserică nu este doar rodul pântecelui maicii sale, ci rodul morţii și învierii în Botezul cristelniţei. Deci ori credem în Botez, și atunci sprijinim mamele și taţii, indiferent de problema copiilor lor; ori nu credem în Botez și ne vom scuza tot timpul incultura și mentalitatea agresivă împotriva lor prin lipsa credinţei că din apa Botezului nu doar că renești mai sănătos, ci renești nemuritor. Materia primă a Împărăţiei cerurilor este *ne-mu-ri-rea*, de aici și greutatea oamenilor de a-și duce crucea nemuririi pe mai departe.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Un alt lucru pe care am ţinut să vi-l spun astăzi este acela de a încerca să priviţi către ceilalţi cu demnitatea cu care vă privește Dumnezeu. Ne-am obișnuit în ultima vreme să ne scoatem ochii sau câteodată să privim așa, *peste ochelari*, să nu ne obosească lentilele. Cu o superioritate... Toţi suntem experţi în toate prostiile pământului! Ni s-a umplut cultura românească de experţi, megaexperţi, supraexperţi, însă ne-am pierdut cel mai de preţ dar de la Dumnezeu: obrazul. Și unde obraz nu e, nici expert nu e! Unde nu este umanitate, nici umanism nu există. Tot ce auziţi în ultima vreme că vrea să dărâme *societatea modernă* – scoaterea Religiei din școală, știu eu, dărâmarea bisericilor – e un umanism neinteligent, ca să nu spun că e un umanism prost, că nu-i frumos să-i faci proști. Pe mine unii mă fac tâmpit. Pentru mine totuși e o onoare! Sunt totuși născut la poalele Tâmpei... Adică, să fim serioși! *(Aplauze.)* Și atunci le atrag atenţia tot timpul că modul în care Dumnezeu ne crește în inteligenţă este modul părtășiei experienţei celuilalt.

M-au întrebat astăzi de la un radio din ţară: „Părinte, și cum trebuie să postească creștinul ortodox?" Și astăzi am trăit cu părintele protopop și cu încă doi-trei pri-

eteni o experienţă interesantă. După ce ne-am lăsat hrăniţi de Dumnezeu la Liturghie, am mers într-un cartier de aici, din Brașov, și ne-am hrănit împreună cu oamenii străzii, care erau hrăniţi acolo. Să postești înseamnă să știi *cu cine* mănânci, nu *ce* mănânci și, mai ales, *pe Cine* mănânci! Că la noi problema este cum l-aș putea mastica mai ușor pe aproapele! Vedeţi că noi nu mai avem vocaţie. Avem cariere. Nu-L mai avem pe Hristos. Avem nevoie de motivaţii multiculturale. Avem cursuri de motivaţionalism, ca și cum ar fi o boală! Și da, este o boală! Dacă vreţi să înţelegem deplin prin ce dramă trec oamenii ai căror copii sunt în dramă, priviţi-vă la ochii mari pe care-i faceţi când copiii, în loc de nota 9, vin acasă cu 8,99. Vaaaai! Dezastru! Ferească Dumnezeu să mai dai studenţilor 9 astăzi! Riști să ajungi victimă în aeroportul din Zaventem, chiar dacă nu te aruncă nimeni în aer. Oare, văzând morţile acestea cumplite, înţelegem cât de neimportante sunt grijile noastre? Cel mai interesant comentariu la ce s-a întâmplat zilele acestea la Bruxelles l-am auzit la postul meu preferat de fotbal: *Digi Sport*. Serios! N-ar fi prima dată! Dar e prima dată când aud atât de corect spus. Unul dintre realiza-